

DCÉRA
EDENU

EVIN PRÍBEH

JILL EILEEN SMITH

DCÉRA
EDENU

EVIN PRÍBEH

JILL EILEEN SMITH

Copyright 2023 by Jill Eileen Smith
Originally published in English under the title Daughter of Eden by Revell,
a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Vydané s povolením Revell, divízie Baker Publishing Group, Grand
Rapids, Michigan, 49516, U. S. A. Všetky práva vyhradené.

Jill Eileen Smith © 2023

Dcéra Edenu

Vydavateľ: Christian Project Support, s. r. o., © 2023

www.ver.sk, objednavky@ver.sk

Dizajn obálky podľa anglického originálu: Dan Thornberg

Preklad: Eva Simo Pelzlová

Jazyková korektúra: Veronika Liptáková

Spolupráca: Mária Štefáková

Grafická úprava: www.christianstudio.sk

Použitie citáty z Biblie: Sväté písmo Starého i Nového zákona, SSV,
Trnava, 2014, in: www.biblia.sk.

Tlač: Alfa print, s. r. o.

ISBN papierovej knihy: 978-80-8231-153-5

ISBN pdf knihy: 978-80-8231-154-2

ISBN epub knihy: 978-80-8231-155-9

ISBN mobi knihy: 978-80-8231-156-6

Venujem pamiatke svojej mamy, Shirley R. Smith, ktorá opus-tila túto zem dva dni pred tým, ako som dokončila rukopis tej-to knihy. Moja mama ma naučila milovať knihy a pri písaní ma povzbudzovala najviac zo všetkých. Prečítala všetky knihy, ktoré som napísala, až na túto jednu, ktorú svojimi pozemskými očami už nevidela. Ale viem, že je teraz s Ježišom, a to je pre mňa to najpodstatnejšie. Ona tiež milovala svoju rodinu.

27. jún 1923 – 7. marec 2022

Venujem aj spomienke na svojho milovaného brata Denisa, ktorý tiež čítal všetky moje knihy a ktorý tak isto ako Eva odišiel z tejto zeme s tým, že si nanovo uvedomil, ako veľmi ho Boh miluje.

8. november 1943 – 10. júl 2021

Túto knihu venujem tiež všetkým, ktorí by radi vedeli, ako to vyzeralo, keď Boh stvoril zem, a tým, ktorí si želajú, aby vtedy mohli povedať Eve: „Nejedz to ovocie!“

Táto kniha je pre vás.

Poznámka vydavateľa: Príbeh *Dcéra Edenu* napísala spisovateľka Jill Eileen Smith na základe biblickej línie. Avšak mnohé konkrétosti, dialógy a opisy sú dotvorené spisovateľkou pre dramatizáciu príbehu a prelínajú sa s opisom Biblie. Ak sa chcete zamerať na presné biblické udalosti, prečítajte si, prosím, prvé kapitoly *Knihy Genezis*. Pre viac informácií si tiež pozrite *Poznámku pre čitateľa* od Jill, ktorá je uvedená na konci knihy.

„Tvoje zázraky, Pane, oslavujú nebesia a tvoju vernosť spoločenstvo svätých. Lebo kto nad oblakmi je roveň Pánovi? Kto sa z Božích synov podobá Pánovi? Boh, ktorý v zhromaždení svätých budí strach, je veľký a hrozný voči všetkým, čo ho obklopujú.“

Žalmy 89, 6 – 8

Neviditeľná ríša

Keď po prvýkrát otvoril oči, uvidel svetlo, ktoré sa okolo neho vlnilo ako farebné stuhy. Počul zvuk hromu aj šepot, ktoré sa spájali do melodických tónov. Z okolitého farebného lístia vychádzala vôňa, ktorú cítil vo vzduchu v jemnom vánku. Zažmurkal, postavil sa a začal si obzerať záhradu, hory a mesto, ktoré žiarilo ako drahokam.

„Ty si Michal,“ povedal hlas za ním, znelo to ako pieseň.

Otočil sa za zvukom hlasu a tam, pred ním stála majestátna nádherná bytosť s očami žiariacimi ako plamene.

Michal sa inštinktívne sklonil. Uvedomil si, že sú tam aj iní takí ako on, a že sa pred touto bytosťou skláňajú. *Kto si?*

Som tvoj Stvoriteľ a Tvorca. Odpoveď ho prenikla v jeho hĺbke.

„Vstaň,“ povedal Stvoriteľ a spolu s Michalom vstali aj ostatné bytosti. Rozhliadol sa okolo seba a skúmal aj svoju vlastnú podobu, pričom si všimol drobné rozdiely medzi sebou a ostatnými.

„Vy ste moji poslovia, anjeli rôznych hodností. Každý z vás má špecifické povinnosti, aby ste tak slúžili Bohu.“ Stvoriteľ ukázal na miesto vysoko v diaľke, na trón, ktorý vyzeral ako živý oheň. „Večný,“ povedal Stvoriteľ. „Niektorí z vás mu budú slúžiť priamo a budú sedieť v jeho zbore.“

Michal krátko zachytil pohľad Stvoriteľa, zahalili ho pocity eufórie. *Si hoden slávy, mocný a svätý,* povedal bez toho, aby tie slová vyslovil.

„Ja som Adonaj Elohim, ktorý je Večný. Ja som Alfa a Omega, som Začiatok a Koniec. Vy ste nebeské zástupy.“ Stvoriteľ pohliadol na každého z nich, prikyvoval a potom vyslovil mená niektorých z nich. „Gabriel a Michal, poďte.“

Michal pristúpil bližšie a vedľa neho sa postavil ďalší s rovnakými vlastnosťami. Obaja sa opäť hlboko uklonili.

„Vy ste moji archanjeli,“ povedal Stvoriteľ. „Budete stáť v Božej prítomnosti. Ste dvaja z mnohých princov a budete mať povinnosti a moc nad ostatnými.“ Ukázal na cestu k Božiemu trónu a vyzval ich, aby išli.

Michal kráčal vedľa Gabriela po ceste, ktorá plávala nad krištáľovým morom. Stvoriteľ zatiaľ hovoril k ostatným za nimi.

„Lucifer,“ zavolať Adonaj Elohim a Michal sa otočil, aby zazrel oslnivého anjela, ktorý pristúpil bližšie a hlboko sa uklonil. „Si strážca, cherubín z Edenu na svätom Božom vrchu.“

Michal sa pozrel na Gabriela. „Čo je Eden?“

Gabriel pokrčil ramenami. „Práve som bol stvorený, tak ako ty. Netuším. Možno nám to povie Večný.“

Nadálej sa vznášali nad krištáľovým morom, až sa napokon postavili pred Božiu tvár. Z jeho trónu vychádzali ohnivé plamene a kolesá boli plápolajúci oheň, na tróne sedel Všemohúci. Bol nádherný a vznešený. Obklopovali ho cherubíni a volali: „Svätý, svätý, svätý je Pán, Boh, Všemohúci, ktorý bol, ktorý je a ktorý bude.“

More pod nimi osvetlilo veľkú priepasť temnoty v priestore pod nimi. Duch Boží sa vznášal nad hlbínami a Tvorca sa k nim pridával, obklopovali ho milióny anjelov v Božej trónnej sále. Zadunel hrom, keď Všemohúci hovoril so vznášajúcim sa Duchom a Synom v jazyku, ktorému stvorení nerozumeli.

Duch sa vznášal a v nadpozemskej kráse sa pohyboval smerom k trónu, rozprával sa s Večným a Synom na tróne, jeho výroky boli ako vzdychanie, príliš hlboké na to, aby sa dali nazvať slovami.

Až kým...

„Nech je svetlo,“ prikázal Boh, všetci traja hovorili jedným hlasom. Stuhý svetla sa začali víriť a krištáľové more pod nimi ukazovalo hĺbinu, ktorá už ale nebola temná. Svetlo nebolo ani zďaleka také jasné ako nebeské farby, ale bolo dosť jasné na to, aby vytlačilo temnotu a odhalilo víriaci chaos, aby ho všetci mohli vidieť. Masa vôd bola teraz viditeľná, ale stále zostávala tmavá ako noc.

Boh potom oddelil svetlo od tmy a svetlo nazval dňom a tmu nocou. Vtedy ešte neexistovala žiadna forma ani základ pre svetlo alebo pre tmu. Len boli oddelené, aby tí, čo to sledovali, videli, čo Boh robí.

Zrazu sa od trónu začala niesť explózia príkazov. Vody sa oddelili od vôd a pod sklovitou podlahou trónnej miestnosti sa objavila obloha.

Cez hĺbiny temnoty sa začala tvoriť línia a Boh postavil základný kameň, toho, čo čoskoro nazval „zem“.

Ranné hviezdy spievali, keď videli zmeny, ktoré Boh vytvoril v chaose, a Michal jasal od radosti spolu s ostatnými anjelmi. Žasli, keď videli, ako Boh stanovil daným veciam hranice, a vnímali ich krásu. Ako by mohlo byť niečo, čo Všemohúci robí, iné ako úchvatné? Všetko, čo Michal videl, vrátane seba, bolo nádherné a čisté a on bol ohromený, keď to sledoval. Čo tu Boh tvorí?

Náhle, ale v zdanlivo pomalom postupe sa objavila suchá pôda a vody boli umiestnené za neviditeľné dvere. Nedokázali prejsť cez hranicu, aby sa dotýkali zeme. Rastliny niesli semená na rozmnožovanie a stromy všetkých možných nepredstaviteľných tvarov a vzhľadu klíčili z novej zeme a rodili ovocie vo všetkých mihotavých farbách.

Slnko, mesiac a hviezdy vyžarovali menšie svetlo ako samotné nebo. Rozložili sa po oblohe, aby označovali dni, noci a obdobia. Keď nastal prvý deň, večer a ráno, Boh ustanovil čas a Michal premýšľal, čo to znamená.

Zadržal dych, keď sa v mori a na zemi objavili živé bytosti. Úprimne sa zasmial a radosť naplnila nebesia, keď všetci videli ich podivné podoby. Aká bola zem odlišná od nebies.

Keď boli utvorené posledné stvorenia, nastalo ticho, pretože sa blížil dôležitý okamih. Až nakoniec Boh znovu prehovoril hlasným šepotom. „Utvorme *človeka* na náš obraz, podľa našej podoby. A nechajme ľudí vládnuť nad rybami, vtákmi nebies, nad dobytkom a nad celou zemou, nad každým živočíchom, ktorý behá po zemi.“

Ludia? Ako budú vyzerat' tieto stvorenia, ktoré budú niesť Boží obraz? Budú žiariví ako šperky a nádherní ako zástupy nebies? Michal sa naklonil, aby sledoval Adonaj Elohima, ako prekĺzol cez nebeskú bariéru a kráčal po prachu zeme.

Čo to robí?

Jeho žiarivý vzhľad zablokoval ich výhľad, až kým si neklakol. Potom vdýchol do vzduchu. Vlastne nie, nebolo to do vzduchu, lebo o chvíľu neskôr Adonaj Elohim chytil stvorenie za ruku a postavil ho na nohy. Človek nijako nevyzeral ako Boh. *Akým spôsobom nesie toto stvorenie obraz Boha?* premýšľal Michal. Ale Tvorca neodpovedal na jeho otázku.

Túžil to pochopiť, keď Adonaj Elohim kráčal s Adamom – tým, ktorého stvoril z prachu, po celej zemi a ukazoval mu všetko, čo Boh urobil. Keď sa nové slnko posunulo smerom k okraju oblohy, Adonaj Elohim Adama uspal. Potom zodvihol ruku inej bytosti, ktorá bola ako Adam, ale napriek tomu nebola taká istá.

Milióny nebeských zástupov teraz stálo pozdĺž okrajov krištáľovej podlahy, mora v Božej trónnej sále, v tichu a v úžase sledovali a počúvali, ako sa hlasy opäť ozývajú, no tento raz tichšie.

„Plodte sa a množte sa, naplňte zem a podmaňte si ju!“ povedal Boh *tým, ktorých stvoril z prachu*. „Panujte nad morskými rybami, nad nebeským vtáctvom a nad všetkou zverou, čo sa pohybuje na zemi! Dal som vám všetky semenné rastliny na zemi a všetky stromy, prinášajúce ovocie, v ktorom je semeno, aby vám boli pokrmom. Všetkým suchozemským živočíchom, všetkému nebeskému vtáctvu a všetkému živému tvorstvu, čo sa pohybuje po zemi, dávam za potravu všetky zelené byliny.“

Potom Adonaj Elohim viedol *tých, ktorých stvoril z prachu*, a priviedol ich do záhrady, ktorú si Michal nevšimol až do tejto chvíle. Táto záhrada bola prekvitajúca a slávna, zodpovedala kráse neba. Bol to Eden?

Nebeské zástupy si povzdychli úžasom a ten povzdych odrážal Michalove vlastné pocity.

„Je to veľmi dobré,“ povedal Boh.

„Sláva, sláva, sláva Pánovi, Bohu všemohúcemu, ktorý bol, ktorý je a ktorý bude,“ spievali cherubíni a anjeli tancovali.

O niečo neskôr, keď Michal stál v Božej prítomnosti, pristúpil k Stvoriteľovi a hlboko sa uklonil. „Táto záhrada, kam si umiestnil *tých, ktorých si stvoril z prachu*, je to Eden, o ktorom si hovoril?“

„Áno,“ povedal. „Je to Božia záhrada.“

1

Žena sa zasmiala, keď sa sprážka vody dotkla jej pokožky. Muž, Adam, vošiel pod vodopád a potiahol ju so sebou. Kaskáda šumivej priezračnej vody padala z vysokého kopca nad nimi a stekala v zurčiacich riekach, ktoré prúdili štyrmi smermi.

„Zaplávaj si so mnou,“ povedal a pobožkal jej ruku. Skôr ako mu stihla odpovedať, pustil ju, hnedé svalnaté ruky natiahol dopredu, pevnými nohami sa odrazil a skočil pred ňou do vody v rieke Pišon.

„Myslíš si, že ma dokážeš predbehnúť, však?“ Ponorila sa pod čistú hladinu a plávala ako žaba. O chvíľku bola pri jeho ramene. Otočil sa k nej so širokým úsmevom, a keď sa na ňu pozrel, takmer stratila schopnosť premýšľať.

Využil jej krátke rozptýlenie a plával vpred. Obaja stíchli a plávali pozdĺž krajiny Havilah, ktorá obklopovala Eden. Nakoniec Adam vyliezol na breh a podal jej ruku. Chytila ho za ruku a zrazu sa našla v jeho náručí, zahalená jeho mokkými rukami. Tmavé vlasy, ktoré mu siahali po ramená, sa dotýkali jej holej pokožky.

Jeho bozk ju naplnil intenzívnou radosťou a o chvíľu ho stiahla do bujnej trávy, opäť sa spojili ako muž a žena. Bolo to to, čo im prikázal Stvoriteľ. Aby boli plodní, množili sa a naplnili zem, hoci ich milovanie zatiaľ neprinieslo žiadne ovocie.

Možno sa to stane teraz.

O niečo neskôr odpočívala na Adamovom ramene a hľadela na biele kopovité oblaky nad nimi. Vody pod nimi zavlažovali zem, udržiavali ju sviežu a zelenú, takže starostlivosť o záhradu bola odmeňovaná. Dopoludnia trávili tak, že sa starali o stromy a prerezávali vinič. Rastliny a stromy mali semená a rozmnožovali by sa aj samé, no zvieratá vždy potrebovali starostlivosť.

Žena pozrela na svojho manžela a odhrnula mu z očí pramienok mokrých vlasov. „Adonaj Elohim nám daroval dobré miesto.“

Oprel sa o lakeť, sklonil sa nad ňu a pobožkal ju na nos. „Ešte sme ani nezačali objavovať všetko, čo sa tu skrýva. Nepovedal nám, že v krajine Havilah je zlato a drahé kamene, ktoré sú ako šperky, čo zdobia nebeských poslov? Zajtra, keď sa postaráme o zvieratá, vrátíme sa a skúsime nejaké nájsť.“ Jeho oči sa leskli ako tmavý vyleštený ónix, kameň, ktorý nedávno našli na svojej prechádzke.

„Zajtra ešte nie,“ povedala a pohľadila ho po pevnom líci. „Jedna ovca má porodiť. A nepovedal nám Stvoriteľ, že sa má zhromaždenie stretnúť večer, po našej prechádzke vo večernom chládzku?“

Adam jej pozrel do očí, a ak by to bolo možné, pohľadom by ju pritiahol ešte bližšie k sebe. „Čo by som bez teba robil, keby si mi to nepripomenula? Na tú ovcu som zabudol.“

„Ale pamätal si si to stretnutie?“

Prikývol. Poznal Stvoriteľa skôr ako ona. Stvoriteľ mu povedal o všetkých veciach a vysvetlil mu, ako to funguje na zemi a v Ede-ne oveľa skôr, ako sa ona prvýkrát nadýchla. Prišla až potom, keď pomenovali všetky zvieratá, krajiny a každú živú vec, a nenašli nikoho, kto by dopĺňal Adama.

„Dal si meno všetkým zvieratám. Prečo si nepomenoval aj mňa?“ spýtala sa. Jeho meno bolo spojené so zemou a ona bola spojená s ním, no často sa jej zdalo, že k pomenovaniu „žena“ tak trochu niečo chýba.

Pobozkal ju, a tým ju vytrhol z jej myšlienok. Na chvíľu si myslela, že ju znovu objíme, no namiesto toho sa postavil a jej tiež pomohol na nohy.

„Pomenoval som ťa,“ povedal a preplietol im prsty. „Si žena, pretože si bola vzatá z muža.“

„Ale ty si Adam. Dokonca aj Stvoriteľ to hovorí.“ Nechcela byť dotieravá, ale zrazu chcela niečo viac, niečo jedinečné, čo by ju vystihovalo.

„Popremýšľam o tom.“ Chytil jej prameň vlasov medzi prsty a hľadel na ňu s takou láskou, že sa jej zrazu slovo „žena“ zdalo dostatočné. Ako inak by ju mohol nazvať? On bol Adam a ona bola tiež, no bola úplne iná.

„Prejdeme sa pešo na miesto, kde nás stretne Adonaj Elohim, alebo chceš ďalšiu šancu, aby si mi ukázala, že vieš plávať rýchlejšie?“ Zasmial sa, keď videl, aký pohľad mu venovala, a potom ju objal. „Moja žena, bola si vzatá z muža. Si všetko, čo si dokážem predstaviť, a ešte oveľa viac.“

Spokojne sa o neho oprela. Nepotrebovala s ním súťažiť, robila to z čirej radosti, ktorú mala z používania svojej sily a z pocitu slobody svojich končatín. Keď s ním pretekala, mohla sa smiať na tom, aký je hravý. Gepardy sa nesmiali tak ako Adam, ani pštrosy, hoci ju vždy mohli predbehnúť.

„Cestou späť poďme pešo popri rieke,“ povedala a usmiala sa naňho. „Možno cestou cez Havilah nájdeme nejaké zlato.“

Viedol ju po brehu prúdiacich vôd, hľadeli do trávy aj na zem pod nimi. No do stredu Edenu sa dostali až príliš rýchlo a cestou nenašli nič.

Potom žena počula, ako Stvoriteľ kráča neďaleko. Otočila sa k Adamovi a chytila ho za ruku. „Je tu!“ Naplnil ju pôžitok, pretože tieto chvíle vrúcne milovala oveľa viac ako hľadanie zlata v riekach alebo v krajine.

„Áno!“ povedal Adam.

Ponáhľali sa ruka v ruke, aby sa s ním stretli. Toto bola jej obľúbená časť dňa.

Adonaj Elohim sa objavil v strede záhrady, neďaleko stromu života. Ponáhľali sa bližšie k nemu a ona si pred ním klakla a po-bozkala mu nohy. Keď videla krásu jeho tváre, vždy ju premohla vďačnosť za to, že ju stvoril. Telo, ktoré prijal, aby sa s nimi mohol prechádzať, bolo podobné im, ale jeho trup bol ako topás, tvár mal ako blesk, oči ako horiace fakle, jeho ruky a nohy sa leskli ako leštený bronz a jeho hlas znel ako zvuk mnohých. A predsa sa nebáli jeho vznešenej prítomnosti. Keď k nim hovoril, niekedy šepkal.

„Kde ste dnes boli?“ spýtal sa ich tak ako vždy, keď sa stretli. Dnes jeho hlas znel ako Adamov, bol zvonivý a silný.

„Preplávali sme po celej dĺžke Pišonu popri krajine Havilah,“ odpovedal Adam a prehodil žene jednu ruku cez rameno. Žena ho doplnila: „Je to tam krásne, hoci sme pri rieke nevideli zlato ani ónix, ani bdélium. Ale viem plávať tak rýchlo ako Adam. Nabudúce vyhrám ja.“ Pozrela na Adama, potom sa otočila, aby videla Adonaj Elohimov nadšený, ohnivý pohľad.

Adonaj sa zasmial a oni sa smiali spolu s ním.

„Moja žena miluje, keď môže so mnou súťažiť, a ja ju rád chytám.“ Adam jej venoval láskavý pohľad. „Chcel som sa zajtra vrátiť na to miesto, aby sme pohľadali šperky a zlato, ktoré si tam umiestnil. Ale moja žena mi pripomenula, že jedna ovca bude rodiť, takže zostaneme nablízku, až kým nepríde jej čas.“

Kráčali ďalej po obrovskej záhrade, prechádzali okolo lesa a stromov. Malé zvieratá prichádzali k Všemohúcemu, boli dychtivé po jeho pozornosti. Klakol si, aby sa mohol každého dotknúť. Keď to žena sledovala, srdce ju až bolelo od lásky k nemu a k jeho spôsobom, ako sa staral dokonca aj o tie najmenšie z jeho stvorení.

Slnko sa čoraz viac blížilo k západnému obzoru a večerný vzduch ochladzoval ich rozpálenú pokožku. Adonaj Elohim ich viedol späť do stredy Edenu a potom na neďalekú vyvýšeninu v krajine. Zrazu sa medzi stromami zjavila cesta, ožiarená nadpozemským svetlom. Pokynul im, aby ho nasledovali. Tak ako veľakrát predtým, aj teraz sa ocitli na Božom vrchu a vstúpili na miesto, ktoré

nebolo na zemi, a predsa bolo stále súčasťou zeme. Akoby sa k nim na túto úžasnú planétu priblížil posvätný Boží príbytok.

Anjeli rôzneho postavenia prichádzali a pokľakli pred Adonaj Elohimom, všetci boli väčší a silnejší ako oni. Každý z nich bol farebný a žiaril ako priesvitný drahokam. Žena s úžasom sledovala, ako každý anjel hovorí s Adonaj Elohimom jazykom, ktorému nerozumela. On prikyvoval alebo sa usmieval a to spôsobovalo, že v jeho prítomnosti sa každý akoby vyhrieval v jeho prijatí.

Anjeli potom zaujali miesta v kruhu, ktorým vytvorili vejár smerom od Stvoriteľa. Adam stál blízko trónu, ako mu naznačil Adonaj. Žena zovrela Adamovu ruku tak ako vždy na týchto stretnutiach. Stála vzpriamene, nehanbila sa pred touto skupinou anjelov. Adam raz či dvakrát prehovoril na tomto stretnutí, ale ona bola taká uchvátená úžasom z pohľadu na anjelské bytosti, že nedokázala ani len otvoriť ústa. Archanjel Michal mal najvyššiu hodnosť, ale zdalo sa jej, že Lucifer žiari jasnejšie ako hviezda na úsvite. Gabriel, tretí mocný anjel, stál blízko trónu Adonaj Elohima.

Božie zhromaždenie bolo prítomné a jej srdce sa rozžiarilo radosťou. Ak by mohla lietať ako Boží Duch, ktorý sa pohyboval medzi nimi, lietala by z neprekonateľného vzrušenia, že je v Božej nebeskej prítomnosti. Aké mali veľké privilégium, že mohli byť tu.

Okolo nej prebiehala diskusia o veciach, ktoré nedokázala pochopiť. Nebesá, o ktorých hovorili, boli zjavne nad oblakmi nad pozemským priestorom, vysoko, vysoko nad nimi. Adam jej povedal, že tam sa zvyčajne stretáva Boží snem, okrem niekoľkých prípadov, keď Boh chcel priviesť nebo na zem.

Adam sa pozrel na ňu a v jeho pohľade sa odrážalo jeho srdce. Na tomto mieste sa hýbala a dýchala láska. Také veľké prijatie a krása. Ako to všetko mohli prijat?

„Nikdy nechcem odísť,“ pošepekala mu do ucha.

„Môžem vziať Adama a jeho manželku ku klenotom v Havilah, môj kráľ,“ ponúkol sa jeden z nižších anjelov, a tým pritiahol jej pozornosť späť do diskusie.

„Alebo by som im to mohol ukázať ja,“ vstúpil do rozhovoru Lucifer, „keďže som strážca Božej záhrady.“

Pozrela sa na anjelov a premýšľala, prečo by niektorá z týchto bytostí chcela jej a Adamovi ukázať veci na zemi, keďže slávu jej hlbín najradšej objavovali sami. Počula hovoriť Adonaj Elohima, skôr vo svojom srdci ako jeho zvyčajným, počuteľným hlasom, ako ju uisťuje, že môže preskúmať priestor, ktorý pre nich vytvoril, až do najvzdialenejších končín krajiny v Edene a v okolí riek.

Potom odmietol ponuku anjelov a tým potvrdil, že si jeho hlas vo svojom srdci len nepredstavovala, ale že k nej skutočne hovoril.

Jej láska k Stvoriteľovi vzrástla ešte viac. Aká bola požehnaná, že mohla aspoň takto zahliadnuť, aké úžasné musia byť jeho najvyššie nebesia, kde prebývali milióny anjelov a iných bytostí. Bol Eden rovnako nádherný ako nebesia? Ukáže im niekedy Boh celé nebesia, tak ako im ukázal zem?

Ale nie. Boh daroval zem tým, ktorých stvoril z prachu, daroval ju ľuďom, aby ju naplnili a podmanili si ju, aby sa starali o živočíchy a rastliny. To bola ich hlavná úloha pod jeho autoritou, bolo to miesto, kde prebýval s nimi.

Boh je s nami, pomyslela si. Čo viac by ešte mohla chcieť?

2

Na východnom hrebeni tej najmodrejšej oblohy, akú kedy žena videla, prepuklo svitanie a poskytlo jej aj Adamovi dostatočné svetlo, ktoré potrebovali, keď ovečka zaľahla do trávy, aby priviedla na svet slizké, mokré jahňa. Ovca sa rýchlo otočila, aby zlízala novonarodenému jahniatku pôrodnú tekutinu z jeho vlny.

„Aké je to mláďa úžasné a dokonalé,“ zvolala žena, zatlieskala a hodila sa Adamovi do náručia. „Aj ja chcem jedno!“

„Chceš jahňa?“ zasmial sa Adam.

„Chcem dieťa, nechápavý muž! Pôrod nemôže byť ťažká vec. Ovca vynaložila len málo úsilia a pozri, jahňa už stojí.“

Jahniatko našlo struky svojej matky a začalo piť mlieko, ktoré potrebovalo, aby sa udržalo pri živote. Žena pozrela na svoje prsia a potom ich porovnala s Adamovými. Určite by dieťa dojčila ona a jej telo by bolo naplnené mliekom tak jednoducho ako ovečkine. Očividne to takto Stvoriteľ navrhol.

Adam chytil jej tvár do dlaní, pobozkal ju a jemne ju pohladil. „Dal by som ti dieťa, láska moja. Ale myslím si, že len Adonaj Elohim je ten, kto nám môže dať takýto život. Raz príde deň a on oživí tvoje lono.“ Chytil ju za ruku a spolu kráčali pomedzi malé stádo, v ktorom sa narodilo už šesť oviec a dvaja baránkovia.

„Chcela by som vedieť, prečo čaká?“ pýtala sa. „Pruhované veвериčky, medvede a dokonca aj behemóti sa páрили a splodili potomstvo.“ Veľmi rada pozorovala behemótov s dlhým krkom, ktorí odpočívali v tieňoch pri rieke Gihon, kde bolo veľmi veľa rastlín a stromy sa skláňali až k zemi.

„Nehovorí nám všetko.“ Adam ju jemne uhryzol do ucha a ona sa so smiechom od neho odtiahla.

„Možno na niečo čaká.“ Nevedela si predstaviť, na čo by mohol čakať, ale Stvoriteľa sa pýtala len málokedy. Ak sa ho už na niečo spýtala, tak to bolo len preto, aby porozumela veciam v záhrade, alebo ho požiadala, aby im znovu povedal, ako vytvoril každú vec. Ak by chcel viac ľudí, jednoducho ich mohol povolať do existencie alebo by ich mohol vyformovať vlastnými rukami, tak ako to urobil s nimi.

Potom si ale pomyslela, že tak to už nie je. Žiadne nové stvorenie už nevznikalo zo zeme, ale rodilo sa, ako sa dnes narodilo jahňa.

Vzala Adama za ruku a preplietla si s ním prsty. „Náš Boh je veľmi tvorivý.“ Usmiala sa a na ceste do Gihonu ho prehovárala: „Poďme sa pozrieť na ostatné zvieratá.“ Zaradovala sa a jej oči sa smiali, keď videla, že sa Adam potešil. „Chcem vidieť nové mláďa behemóta.“

Pustila mu ruku a začala utekať, skôr ako stihol povedať ďalšie slovo. Nakrátko sa zastavili, keď začuli zvuk pomalých vôd Gihonu.

„Na súši som rýchlejšia ako ty,“ povedala víťazoslávne a krátko si zatancovala.

„A ja som rýchlejší vo vode.“ Chytil ju, zodvihol do výšky a zatočil sa s ňou dokola. Začuli vysoký zvuk, preto ju Adam zložil na zem. Pozreli sa smerom k vysokým porastom. „Jej potomok sa s ňou rozpráva.“ Prikradol sa blízko k brehu rieky a ona ho nasledovala, kráčala tesne za ním.

Skláňali sa v tieni neďalekého lotosu a sledovali, ako si mláďa dlhokrkeho jaštera uhryzlo z rastliny tak, ako to pred chvíľkou

urobila jeho matka. „Sú také veľké a silné,“ zašepkala žena. „Jej chvost je silný ako céder a jej nohy sú také hrubé. Kto by sa jej mohol postaviť? Ale aj tak je taká jemná a pôvabná.“ Zvieratá by im neublížili, ale nebola si istá, či by sa matka mláďaťa s nimi hrala tak isto ako predtým, keď nemala pri sebe nové mláďa.

„Patria medzi najväčšie Božie stvorenia,“ povedal Adam a pohľadom prešiel po mamutej veľkosti zvieratá. „Dokonca ani hrochy, krokodíly či najväčšie slony sa nepribližujú k veľkosti tohto zvieratá. Aj jej mláďatá sú teraz oveľa väčšie, ako keď sa narodili.“

„Pozrime sa na nich z vody.“ Vkročila do vody, zadržala dych, aby sa ponorila pod hladinu, a plávala bližšie, ale nie celkom blízko. Keď sa voda rozvírila, otočila sa späť. Zviera sa pohlo, jednou nohou rozvírilo bahno na dne rieky, takže nebolo nič vidieť.

Žena vystúpila na breh a vybrala sa k Adamovi. Posadila sa mu do lona a oprela si hlavu o jeho rameno, potom sa spolu pozerali na obra a jej mláďa. „Takmer splýva s okolím.“ Naklonila hlavu, aby sa pozrela Adamovi do tváre.

Zdalo sa, že Adam premýšľa nad jej slovami. „Je to tak. Keď som ju pomenoval, vyšla z vody a dovolila mi, aby som ju pohladil na krku. Myslím si, že teraz, keď porodila mladé, je trochu plachá.“

„Som zvedavá, či sa potom aj ja budem cítiť tak ako ona.“ Postavila sa a prstami si prešla po vlasoch. „Fascinuje ma, keď vidím rôzne spôsoby, ako zvieratá zaobchádzajú so svojimi mláďatami.“

„Všetky sú jedinečné,“ konštatoval. „Boh chce, aby to tak bolo.“ Podala mu ruku, aby sa postavil, a premýšľala o jeho slovách.

„Zasa prídeme neskoro na stretnutie s Adonajom,“ naznačil Adam a otočil sa smerom do stredu záhrady.

Vsunula si ruku do jeho a poskakovala vedľa neho. „Dnes bola zábava,“ povedala, naklonila sa k nemu a pobožkala ho na líce.

Pozrel sa na ňu, v jeho čiernomodrých očiach horela hlboká náklonnosť k nej. „Dnes večer uvidíme, či ti dá Adonaj dieťa, po ktorom túžiš.“ Zastavil sa a pobožkal ju tak, že zostala bez dychu,

ale potom sa ponáhlal ďalej, s prísľubom lásky. Okrem toho, Adama mohla mať kedykoľvek. No Adonaj prichádzal len večer a ona nechcela zmeškať stretnutie s ním.